

POSTANOWIENIE

10 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski

na posiedzeniu niejawnym 10 września 2025 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w B. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie
z 13 maja 2021 r., VI Ga 521/20,
wydanego w sprawie z powództwa M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w
B.
przeciwko Skarbowi Państwa – [...] Wojskowemu Oddziałowi Gospodarczemu
w X.
o zapłatę,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. zasądza od skarżącego na rzecz Skarbu Państwa -
Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 1800 zł
(tysiąc osiemset) tytułem zwrotu kosztów postępowania
skarżącego, wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych
w przypadku opóźnienia, rozpoczynającego bieg po upływie
tygodnia od dnia doręczenia skarżącemu odpisu niniejszego
postanowienia.**

UZASADNIENIE

Skarga powoda o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 13 maja 2021 r. została oparta o

zarzuty naruszenia prawa materialnego, art. 6 k.c. w zw. z art. 491 k.c., art. 483 § 1 k.c., art., art. 484 § 1 k.c i art. 498 k.c., art. 65 k.c., art. 484 § 2 k.c., oraz naruszenia przepisów postępowania, art. 382 k.p.c. w zw. z art. 378 k.p.c.

Przy ocenie istnienia podstaw do przyjęcia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia istotne jest, że w judykaturze przyjmuje się, iż orzeczeniem niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. jest tylko takie orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami, ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo orzeczenie wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni prawa lub jego niewłaściwego zastosowania. Z tego względu naruszenie prawa stanowiącego podstawę skargi musi mieć zatem charakter kwalifikowany i być oczywiste. Te kryteria oceny niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie mogą być odniesione do zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie. Przedstawiony w skardze wywód prawny nie zawiera argumentów przekonujących o tym, że zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (dyskrecjonalności) albo, że zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Stanowisko Sądu Okręgowego nie wskazuje też na możliwość stwierdzenia naruszenia przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania, znajdujących zastosowanie w sprawie, w stopniu oczywistym i rażącym.

Z tych względów skargę należało uznać za oczywiście bezzasadną w rozumieniu art. 424⁹ k.p.c. Dlatego też Sąd Najwyższy odmówił jej przyjęcia do rozpoznania. O kosztach postępowania skargowego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 398²⁰ k.p.c. i art. 424¹² k.p.c.

Dariusz Zawistowski

(M.M.)

[a.†]